Biblioteca Regională Hunedoara-Deva

ALBINA

Revistă săptămînală a Așezămintelor culturale

Anul 68 — Seria II

Nr. 863

Joi 9 iulie 1964

8 pagini — 15 bani

În pag. a 3-a:
BUNĂ DIMINEAȚA, HOLDĂ!

În pag. 4-5:
NOUA OLTENIE

Atențiune, filmăm

Fotografia: I. MICLEA

APROAPE 20 000...

Îl întîlnim aproape în fiecare sat. De multe ori, înfățișarea nu-i deosebește cu nimic de restul cetățenilor... Au încălțămintea prăfuită, hainele modeste și fruntea bronzată de vînturi și arșițe.

Așa i-am cunoscut pe Gheorghe Ștefănescu din Văleni-Podgoria (Argeș), pe Ștefan Tuhăr din Chirnogi (Oltenița), pe Stancu Oancea (Buzău) și pe mulți alții. Oamenii aceștia, tineri sau în puterea anilor, au mutat laboratoarele științei agronomice în inima întinselor cîmpii, pentru ca holdele să-și sporească tot mai mult rodnicia.

Niciodată satele noastre n-au avut în mijlocul lor atîția oameni de știință, atîția agronomi. Fostele stăpîniri care au scris pe fruntea țării „eminamente agricolă" au lăsat agricultura la truda palmelor, iar inginerul agronom era o pasăre rară care se arăta în mijlocul sătenilor. Avem mărturii în această privință. Să amintim cîteva. În 30 de ani (1908—1938) burghezia a dat 3 667 absolvenți ai facultăților agricole, în timp ce în vremea noastră, în numai doi ani (1952—1954) de pe porțile facultăților noastre au ieșit 4 633 ingineri agronomi și medici veterinari.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că agricultorii noastre socialiste i-au fost puse la dispoziție nu numai mașini agricole moderne, ci și cadre de specialiști, bine pregătite din punct de vedere științific.

Inginerul agronom e un om de nădejde al satului contemporan. Purtător al științei înaintate, lector la învățămîntul agrozootehnic de masă, în multe cazuri președinte de gospodărie colectivă, el este omul care își aduce o însemnată contribuție la tot mai larga înnoire a satului nostru.

Acum, cînd sărbătorim cel de al 20-lea 23 August, numărul oamenilor cu învățătură înaltă care lucrează în agricultura socialistă, e cît se poate de frumos: aproape 20 000. E și aceasta una din multele dovezi care arată grija statului nostru pentru propășirea satului.

Stabilindu-și viața la țară, muncind și trăind împreună cu țăranii colectiviști, inginerii agronomi, alături de ceilalți cărturari ai satelor — învățători și profesori — se străduiesc să ajute la desăvîrșirea a ceea ce ne este scump și drag tuturor: construcția socialistă.

GEORGE CIUDAN

Cinematografia la sate

Contribuția sporită pe care filmul o aduce în complexul activității cultural-educative ce se desfășoară în țara noastră, confirmă aprecierea leninistă asupra rolului și importanței artei filmului în socialism.

Ca și în toate domeniile economiei și culturii, realizările obținute în cei 20 de ani de la Eliberare s-au făcut din plin simțite și în domeniul cinematografiei.

În ceea ce privește răspîndirea și pătrunderea filmului în mediul rural, rezultatele sînt cu totul remarcabile. Dacă în anul 1948 (anul cînd a fost efectuată naționalizarea) nu exista cinematografie în mediul rural, astăzi ne putem mîndri cu faptul că avem aproape 5 000 de instalații cinematografice, care deservesc cu filme peste 8 000 de localități sătești.

Politica partidului și guvernului nostru de ridicare economică și culturală a regiunilor rămase în urmă, s-a manifestat și în domeniul rețelei cinematografice.

Regiunea Dobrogea are în prezent un înalt nivel de cineficare, dispunînd de instalații cinematografice în 47 la sută din totalul localităților sătești. Unele regiuni ca: Oltenia (433 cinematografe), Argeș (383 cinematografe), Ploiești (338 cinematografe), Banat (372 cinematografe), au fiecare în parte, la sate, aproximativ tot atîtea cinematografe cîte existau în 1948 în orașele din întreaga țară.

Impetuoasa creștere a rețelei de cinematografe impune asigurarea unui număr proporțional de filme care să satisfacă zilnic programele miilor de cinematografe.

La dispoziția fiecărei regiuni se găsește un bogat fond de filme artistice și documentare, care însumează aproximativ 500 de titluri de filme artistice de lung metraj, 600 filme documentare, 200 filme de desene animate și păpuși etc., fiecare titlu avînd mai multe copii.

S-a reușit actualmente să se asigure programe cu filme în premieră, atît la cinematografele cu un film pe săptămînă, cît și la acelea cu două filme săptămînal. Fondul de filme trebuie însă mereu completat cantitativ și calitativ la un nivel tot mai ridicat. Pentru anul 1964 se prevede prelucrarea a 12 milioane metri de peliculă pentru cinematografele sătești, ceea ce echivalează cu circa 120 de noi filme artistice de lung metraj în aproximativ 7 000 de copii și cîteva sute de filme de scurt metraj (documentare, desene animate și păpuși, jurnale etc.) în peste 10 000 de copii.

Ceea ce determină însă contribuția și ponderea filmului în activitatea cultural-educativă este valoarea artistică și conținutul de idei al acestuia. Avem un fond de filme apreciabil, cu o tematică variată și pentru vîrste diferite. Activiștii culturali și îndeosebi directorii de cămine care manifestă inițiativă și muncesc cu pasiune vor găsi întotdeauna în film un ajutor de nădejde pentru desfășurarea unei activități culturale la un nivel ridicat și cu maximum de eficacitate.

Cu legitimă mîndrie, consemnăm incontestabilele succese ale producției naționale de filme care, sub îndrumarea atentă și permanentă a partidului, a reușit în ultima vreme să creieze filme de valoare, pe teme istorice și contemporane din viața poporului nostru, filme care s-au bucurat și se bucură de o largă și binemeritată apreciere din partea maselor largi de spectatori. *Lupeni 29*, *A fost prietenul meu*, *Partea ta de vină*, *Tudor*, *Codin*, *Un suris în plină vară*, au fost larg difuzate în toate regiunile și raioanele din țară și au înregistrat într-un timp scurt cifre record de spectatori. Astfel, în 12 luni, filmul *Lupeni 29* a fost vizionat de 2 milioane jumătate spectatori. *Codin* (în 5 luni) de 2 milioane, iar filmul *Tudor*, (în 3 luni) a fost vizionat de 4 milioane de spectatori.

Alături de filmele artistice, filmele documentare

VASILE RĂCHITĂ

Directorul Direcției rețelei cinematografice și difuzării filmelor

(Continuare în pag. a 2-a)

Cinematografia la sate

(Urmare din pag. 1)

— atunci cînd sînt folosite cu pricepere — reprezintă un important mijloc în munca de educaţie, de răspîndire a cunoştinţelor ştiinţifice şi de ridicare a nivelului de pregătire profesională a colectiviştilor. Sutele de filme documentare redau în imagini artistice cele mai importante evenimente politice şi sociale, culturale şi artistice, ştiinţifice, tehnice, economice, pedagogice, realizări de seamă din cei 20 de ani pe care îi sărbătorim cu sentimentul de înaltă mîndrie patriotică.

Anual, sînt tipărite cataloage ale filmelor documentare sistematizate pe teme, care sînt puse la dispoziţia căminelor culturale. Studierea lor şi solicitarea filmelor pentru sprijinirea celor mai diverse acţiuni, trebuie să intre în practica zilnică a activiştilor culturali, întrucît în prezent, larga reţea de cinematografe, precum şi fondul de filme oferă mari posibilităţi în acest sens.

În toate regiunile, filmele documentare sînt folosite în acţiunile de răspîndire a ştiinţei, de generalizare a metodelor înaintate, în procesul de instruire a elevilor etc. Deosebit de utile s-au dovedit filmele documentare agricole pentru cursanţii învăţămîntului agrozootehnic, pentru cunoaşterea de către colectivişti a celor mai avansate metode privind cultura plantelor de cîmp, creşterea animalelor, legumicultura, pomicultura, viticultura şi a altor ramuri de producţie ale gospodăriilor colective şi de stat.

Numai în iarna aceasta filmele documentare agricole au fost vizionate de peste 1 milion de colectivişti.

O contribuţie însemnată la răspîndirea filmului la sate aduc şi caravanele cinematografice care asigură vizionări urmate de interesante manifestări în satele încă necineficate. Merită să evidenţiem aici activitatea fructuoasă a caravanelor cinematografice din regiunile Braşov, Bacău, Mureş-Autonomă Maghiară şi Crişana.

Numeroase şi variate sînt manifestările cu filmul care au loc la cinematografele săteşti. Cea mai impunătoare manifestare este însă *Festivalul filmului la sate*, care se desfăşoară anual în perioada de iarnă. Această acţiune, devenită tradiţională, este mult apreciată de milioane de colectivişti. În regiunea Braşov, unde s-au înregistrat, în timpul festivalului, aproape 700 000 de spectatori, au avut loc numeroase acţiuni, printre care şi 89 de concursuri pe teme din filme. În regiunea Mureş-Autonomă Maghiară s-au ţinut 429 de recenzii la filmele prezentate şi 21 de simpozioane. La Roznov, regiunea Bacău, cu prilejul vizionării filmului bulgar *Tutunul*, bibliotecara a prezentat, în faţa a 400 de spectatori, recenzia romanului cu acelaşi titlu, făcînd şi o paralelă între opera literară şi transpunerea ei pe peliculă.

Filmele prezentate în acest an la festival au cunoscut o deosebită afluenţă de public, cu 9 milioane de spectatori mai mult decît în ediţiile precedente.

Se poate afirma că filmul, ca una din artele cele mai populare şi accesibile maselor largi, pătrunde tot mai mult la sate, aducînd o contribuţie crescîndă la răspîndirea culturii în ţara noastră, la dezvoltarea conştiinţei socialiste a colectiviştilor.

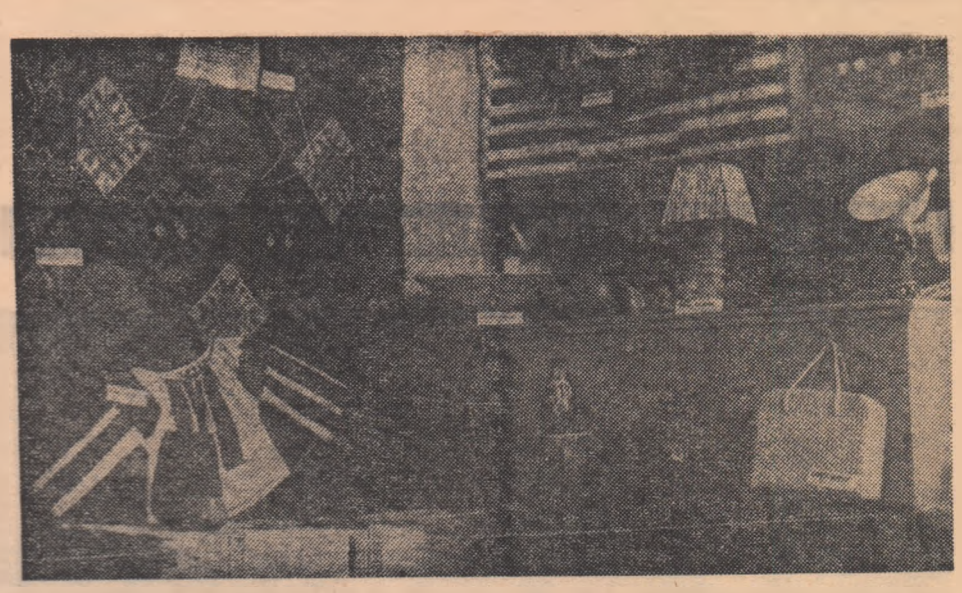

Colţ din expoziţia de artă populară deschisă în sălile muzeului regional din Tg. Mureş

MĂIESTRIE

La Oradea, s-a deschis de curînd expoziţia bienală de artă populară, organizată de Casa creaţiei populare a regiunii Crişana. Organizatorii precum şi colaboratorii etnografi şi activişti ai caselor raionale de cultură au selecţionat exponatele din cele 3 500 piese executate de 850 de de artişti amatori, prezentate la 40 de expoziţii intercomunale şi 8 expoziţii raionale. Sistematizate după criterii ştiinţifice, exponatele reprezintă valorile artistice create în diferite zone etnografice ale regiunii Crişana.

Frumuseţea exponatelor din Valea Crişului Alb, atrage atenţia prin costumele femeieşti şi bărbăteşti, executate de Catiţa Bărbătoi (Almaş) din raionul Gurahonţ. Din acelaşi raion interesante ni s-au părut ceramica roşie, arsă, ulcioarele şi străchinile executate de către creatori populari din Bîrsa, Tîrnoviţa şi Buteni. Raionul Ineu este reprezentat prin ceramică smălţuită, realizată de Ioan Struc, costume femeieşti, lucrate de Maria Petruţiu din Cermei şi Florica Borcuţa din Şicula, ştergare, zadii, costume bărbăteşti făcute de Sofia Joja din Şicula şi Ana Bulzan din Bocsig.

Tradiţiile bogate au găsit expresie adecvată în meşteşugul actual, tradiţia fiind îmbinată armonios cu elemente noi. Se relevă în această privinţă raionul Beiuş, care are cele mai numeroase şi cele mai frumoase exponate. Cîteva sumane executate de Florica Gal şi Eva Henţ din Răbăgani, Elena Drăghici din Vaşcău, demonstrează măiestria de neîntrecut a creatorului popular.

Raionul Aleşd, corespunzător zonei Crişului Repede, are un stand destul de bine amenajat, care cuprinde costume femeieşti, foarte frumoase (cu broderii în aţă şi mărgele), laibăre cu solzişori agrintii. Şi acest raion are o bogată producţie meşteşugărească de ceramică smălţuită, verde şi brună.

Foarte slab se prezintă raionul Oradea care nu are decît patru exponate.

Standul Văii Crasnei şi al Barcăului, cu toate că prezintă piese de mare frumuseţe, care dovedesc meşteşugul artiştilor locali, prin felul în care sînt dispuse (îngrămădite, acoperindu-se una pe alta), nu lasă să se vadă întreaga bogăţie artistică.

Aceste expoziţii propagă frumuseţea artei populare, măiestria de neîntrecut a poporului, care cultivă tradiţia de veacuri a artizanatului romînesc, îmbinată cu expresia nouă a artei generată de actualele condiţii de viaţă.

DIMITRIE BĂLAN
corespondent

CULEGERI PENTRU ARTIŞTII AMATORI

Casa centrală a creaţiei populare editează broşuri şi cărţi de îndrumare metodică, culegeri literare menite să ajute formaţiile artistice de amatori în orientarea şi alcătuirea programelor artistice. Pe linia acestei preocupări se înscriu şi culegerile recent apărute: Cît eşti de frumoasă ţara mea şi Floare nouă pe ogoare.

În culegerea Cît eşti de frumoasă ţara mea *formaţiile artistice găsesc versuri ale poeţilor noştri contemporani (Mihai Beniuc, Maria Banuş, Eugen Jebeleanu, Victor Tulbure şi alţii), culegeri de folclor din cele 16 regiuni ale ţării precum şi un bogat material satiric (versuri satirice, cronici rimate, fabule, catrene epigramatice). Remarcăm în culegerea de faţă prezenţa cîntecelor satirice populare. Propunem colectivelor de creaţie ale brigăzilor artistice să culeagă şi să valorifice asemenea cîntece care circulă în comune.*

Cea de a doua culegere Floare nouă pe ogoare *conţine în întregime textele unor brigăzi artistice de agitaţie fruntaşe, cu o valoroasă experienţă. Au fost selectate 12 programe ale brigăzilor care s-au evidenţiat în prezentarea spectacolelor cu ocazia celui de-al VII-lea Concurs al artiştilor amatori.*

Textele sînt legate de problemele gospodăriilor, de preocupările colectiviştilor, ca de pildă: La şezătoare, — *programul brigăzii din comuna Brănişca, regiunea Hunedoara,* Floare nouă pe ogoare — *programul brigăzii din Corneşti, regiunea Ploieşti,* Aşa-i la Şuţeşti: Cîntec, muncă şi belşug.

Programele cuprind genuri artistice diferite — monologuri, dialoguri, scenete, ghicitori, proverbe — care dau multă vioiciune spectacolelor.

Pentru colectivele de creaţie ale brigăzilor artistice de agitaţie materialele din aceste două culegeri trebuie să constituie doar un ghid în activitatea lor. Pot fi introduse, în prezentarea unor spectacole, pentru completarea şi îmbunătăţirea lor, anumite texte strîns legate de preocupările colectiviştilor din comuna respectivă şi de alte aspecte locale.

M. C.

În cinstea marii aniversări

Căminul cultural şi biblioteca din comuna noastră întîmpină cea de a XX-a aniversare a eliberării patriei printr-o activitate sporită, străduindu-se să organizeze manifestări cît mai variate şi atrăgătoare legate de acest important eveniment din viaţa poporului nostru.

Încă din luna aprilie, pe baza indicaţiilor primite de la comitetului raional de cultură şi artă, colectivul căminului şi al bibliotecii a întocmit un plan de acţiune a cărei realizare e în plină desfăşurare.

La întocmirea acestui plan am avut în vedere folosirea tuturor formelor şi mijloacelor culturale de care dispunem pentru a populariza marile realizări obţinute în cei 20 de ani de la Eliberare de către poporul nostru sub conducerea partidului. Aşa, bunăoară, noi am pus şi punem un accent deosebit pe organizarea unor conferinţe şi expuneri care să înfăţişeze succesele dobîndite de ţara noastră în diferite domenii. Conferinţele pe asemenea teme expuse pînă în prezent la căminul nostru cultural au cunoscut o afluenţă mare de public şi au fost mult apreciate. Recent, de pildă, cu mult interes a fost urmărită conferinţa Succesele obţinute în dezvoltarea economică a ţării în cei 20 de ani, ţinută în faţa unei săli arhipline de către conferenţiarul Ioan Păcurar, trimis de raion.

În afară de expuneri şi conferinţe, noi organizăm şi alte manifestări care înfăţişează realizările din anii care au trecut de la Eliberare. Nu de mult colectiviştii din comuna noastră au asistat la călătoria pe hartă: Pe litoralul însorit, iar la căminul cultural au vizionat expoziţia: Viaţa fericită a oamenilor muncii din ţara noastră. Peste cîteva zile locuitorii din comună vor vedea noul spectacol al brigăzii noastre artistice: Frumoasă eşti patria mea care va reda aspecte din viaţa şi realizările obţinute în comuna noastră şi pe alte meleaguri ale patriei. În cadrul unei seri culturale vom prezenta diafilmul Regiunea Cluj. Pregătim, de asemenea, călătoria pe hartă: Frumuseţile patriei noastre, iar echipele artistice îşi îmbogăţesc repertoriul cu cîntece noi şi piese de teatru. În curînd vom prezenta şi un montaj literar dedicat patriei noastre.

Paralel cu acţiunile care au loc la căminul cultural se desfăşoară o frumoasă activitate şi cu cartea. Biblioteca se preocupă mai intens de organizarea manifestărilor de masă. Au avut loc pînă în prezent cîteva asemenea acţiuni reuşite. Amintim doar serile literare: Din trecutul de luptă al clasei noastre muncitoare şi Viaţa copiilor în trecut şi azi, prima prezentată de profesoarele Elena Turcu, Ana Mătusescu şi Clara Fodor, iar a doua de învăţătoarele Maria Olteanu, Ileana Oprea şi Ansa Schuller. În momentul de faţă biblioteca se îngrijeşte de organizarea unui concurs Cine ştie, cîştigă. Printre cărţile recomandate concurenţilor sînt culegerile de poezii ale lui Mihai Beniuc, Maria Banuş, Ion Bănuţă şi ale altor poeţi. De asemenea, e în pregătire seara literară: Figuri de comunişti în literatura noastră.

Am amintit doar cîteva acţiuni cultural-educative mai importante pe care le-am realizat sau pe care le pregătim în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre. Urmărim cu perseverenţă realizarea planului pe care l-am întocmit. Săptămînal, colectivul de muncă al căminului cultural şi al bibliotecii se întruneşte pentru a analiza felul cum s-au desfăşurat manifestările şi stadiul în care se află pregătirea celor programate în săptămînile care urmează. Toţi activiştii culturali din comuna Viişoara sînt animaţi de dorinţa ca în cinstea acestei importante şi măreţe aniversări să desfăşoare o cît mai rodnică şi frumoasă activitate cultural-artistică şi cu o cît mai largă sferă de cuprindere.

ANDREI KEREKEŞ
directorul căminului cultural,
MARIA PĂTRUŢ
bibliotecară — comuna Viişoara, raionul Turda

Bună dimineața, holdă!

Și iată că oamenii au intrat în lanurile de grîu ce se întind pe 1 000 de hectare. Combinele lopătează ca niște lebede uriașe. Aici, la gospodăria colectivă din Celaru, raionul Caracal, strîngerea belșugului în hambare are un aspect sărbătoresc.

Era o dimineață de cleștar. Ion Mihăilescu, președintele colectivei, Aurelia Burcu, inginera agronom și șeful brigăzii de mecanizatori au pătruns la un capăt al holdei. Au prins în palme spice grele, aurii. Le-au frămîntat bine, le-au privit la lumina soarelui și și-au spus cu bucurie: „putem începe!" La scurtă vreme, de undeva în urma combinelor, s-a auzit un cîntec.

„Bună dimineața, holdă
Bălăioară, rumenă și blondă,
Grîușor de aur, răsfățat la soare
Din care vor coace pîine în cuptoare...
Bună dimineața, oameni buni
Pe arena holdei singuri stăpîni..."

Oamenii s-au uitat în urmă. Au rîs răsunător și au strigat cu toții.

— Iată ce surpriză... Bravo lor! Sînt fetele din brigada artistică... Zor băieți!

Într-adevăr, erau cîteva fete din brigada artistică a căminului cultural, care, în treacăt fie zis, dispune de aproape 100 de artiști amatori! Coriști, dansatori, muzicanți, recitatori.

Cu trudă și migală, în orele lor libere, cadre didactice, colectiviști au pregătit scurte programe pentru evenimentul începerii recoltelor. Cele cîteva artiste amatoare s-au gîndit să le facă oamenilor holdelor o surpriză. Și iată-le în prima zi de secerș în mijlocul celor dragi:

„Să lucrați de zor,
Hărnicind cu spor
În hambar s-ajungă
Grîușor curat
De voi semănat
În lan fără hat..."

Urarea parcă dă aripi mecanizatorilor. Dumitru Grigore și Marin Olteanu și-au tras șepcile pe ceafă și privesc cu coada ochiului la binevenitele oaspete. Ținta lor însă este lanul. Combinele înaintează voinicește. De pe tendere saci grei cu boabe sînt răsturnați în camioane, în remorci și căruțe. De aici iau drumul către magazii. Duduitul mașinilor se împletește armonios cu ritmul melodiilor:

„La priviți combinele,
Parcă-ar fi albinele
Culegînd din floare-n floare
Nesfîrșitele ogoare..."

Cu cîntec, treaba parcă e mai spornică. Și fetele — Tudorița Meleandra, Elena Spiridon, Florea Bărăcescu, Lidia Luca și celelalte — și-au propus ca pe toată perioada secerișului, în pauzele de la prînz, să înveselească pe colectiviști și mecanizatori cu cîntec și poezie.

NICOLAE BARBU

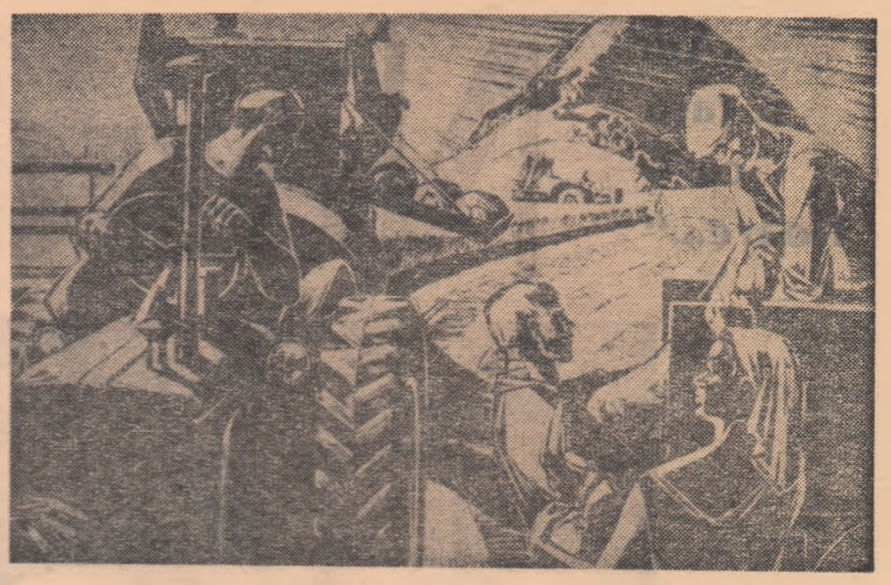

H. WEISS: Recolta (gravură în lemn)

Printre fruntașii G.A.S. Neudorf, raionul Lipova, se numără și îngrijitoarea de viței Ana Crasti

ÎNSEMNĂRI

„PENTRU AVUTUL NOSTRU"

Faptele despre care vorbesc, în cele ce urmează, mi-au fost relatate de Valer Mican, inginerul agronom al colectivei din Cășei, sat așezat pe valea Someșului.

Era la începutul primăverii. În ziua aceea, spre prînz, sub dogoarea soarelui, zăpada se topea văzînd cu ochii. La marginea satului se afla un grup de colectiviști. Discutau privind spre dealurile ce înconjoară satul.

— În sfîrșit, a venit și la noi primăvara, murmură, mai mult pentru sine Gheorghe Urean. Dar ia uitați-vă către valea Cășeiului!

Oamenii și-au întors privirea într-acolo. Apele veneau la vale învolburate. Într-o clipă cei șase colectiviști și-au dat seama de pericol. Dacă se surpă malul apoi nimic nu se va mai alege din grîul de pe 60 de hectare.

Nu-i vreme de pierdut, nici de privit — spuse cu hotărîre Urean. Adunați în grabă topoare. Anunțați oamenii, să întărim malul — le spuse el. Ceilalți n-au mai așteptat explicații. S-au răspîndit în grabă și în scurt timp s-au întors „înarmați" cu topoare. Au pornit apoi după Gheorghe Urean spre malul pîrîului unde apele se izbeau cu furie de țărm. Situația era critică. Încă puțin și malul ceda. Și nimeni și nimic n-ar mai fi putut stăvili puhoiul. Nu era timp de pierdut. A început lupta cu furia apelor. Oamenii loveau cu topoarele în sălciile de pe mal. Copacii cădeau sub loviturile aprige după care erau așezați în locul cu pricina. Apele veneau din ce în ce mai mari. Dar Urean și ortacii lui nu s-au dat bătuți. Copacii zdraveni așezați de ei lîngă mal se țineau bine. Deodată însă colectiviștii l-au văzut pe Gheorghe Prunduș repezindu-se către locul unde lucra Urean. Șeful de echipă era căzut la pămînt. Îl țintuiau ramurile unei sălcii. Îl ridică. Urean șchiopăta. Nu spuse nici o vorbă de durerea ce-l furnica prin tot corpul.

— Lasă, îi spuse lui Prunduș. Du-te și mai taie cîteva sălcii...

*

Malul întărit a rezistat. Apele nu s-au revărsat. Cele 60 de hectare semănate cu grîu au fost salvate.

Gheorghe Urean abia se ținea pe picioare. Din încălțăminte îi curgeau stropi roșietici. Sînge. Îmbrățișă cu privirea pe ceilalți ortaci și cîmpul înverzit. Pe el l-a apucat o amețeală ușoară. Căzu parcă fulgerat de o durere surdă.

..Aici inginerul Valer Mican își întrerupse povestirea... Dar numai pentru cîteva clipe. Apoi continuă cu aceeași voce domoală.

— Duminică am trecut pe la secția de chirurgie a spitalului din Dej. L-am văzut pe Gheorghe Urean. I-am mulțumit în numele tuturor. S-a ridicat pe pernă și mi-a spus zîmbind:

— N-aveți de ce să-mi mulțumiți. Ce-am făcut? Mai nimic. Și-apoi... îi datoria fiecăruia să apere avutul nostru, al tuturor.

Întîmplarea cu cei șase vrednici colectiviști — mi-a spus inginerul — ar merita s-o afle și alții... Pentru că faptele lor conturează profilul unor oameni minunați. Pentru avutul nostru, al tuturor, ei înfruntă apa, se expun pericolului... Nu sînt poet, ci inginer agronom, dar spiritul lor de sacrificiu, modestia de care dau dovadă le socotesc demne de versuri însuflețite.

MIRCEA MUNTEANU

SECERIȘUL POATE FI GRABIT

În ultimele zile, cu tot timpul ploios, ritmul lucrările de recoltare s-a intensificat. Potrivit datelor Consiliului superior al agriculturii încă la 2 iulie se recoltase grîul și secara de pe 130 000 hectare, orzul de pe 70 000 hectare.

Colectiviștii din raionul Calafat, spre exemplu, avînd sprijinul mecanizatorilor, au recoltat, în numai cîteva zile bune de lucru, peste 10 000 hectare cu grîu. O dată cu recoltarea se execută arăturile de vară și se însămînțează plante furajere în cultură dublă.

Conștienți de însemnătatea recoltatului la vreme, colectiviștii din Scorțaru Vechi, regiunea Galați, au fost printre primii pe raion care au început secerișul. Pînă în prezent au și recoltat peste 500 hectare cu grîu, ceea ce reprezintă mai mult de jumătate din suprafața ocupată cu această cultură. O atenție deosebită se acordă eliberării grabnice a terenului în vederea executării arăturilor.

Zilele trecute oamenii muncii de pe ogoarele raionului Sînnicolaul Mare au anunțat terminarea recoltării orzului. Cu toate că prin partea locului timpul a fost ploios, folosindu-se fiecare zi bună de lucru s-au secerat peste 5 000 hectare cu grîu.

Exemplele amintite dovedesc că acolo unde s-au luat toate măsurile din vreme și munca este bine organizată și rezultatele sînt bune.

Deosebit de important este acum folosirea tuturor mijloacelor existente pentru ca recoltatul și depozitatul cerealelor să se facă în termen cît mai scurt. Cele mai bune rezultate s-au obținut în acele gospodării colective unde munca politică și culturală a fost legată de problemele la zi. Expunerile scurte despre mersul lucrărilor de recoltare ținute la căminele culturale, gazetele de perete, stațiile de radioficare, foile volante, constituie mijloace pe cît de operative pe atît de eficiente în mobilizarea tuturor forțelor.

Secerișul poate și trebuie să fie grăbit.

„Am o țară ca o floare...“

Noua Oltenie

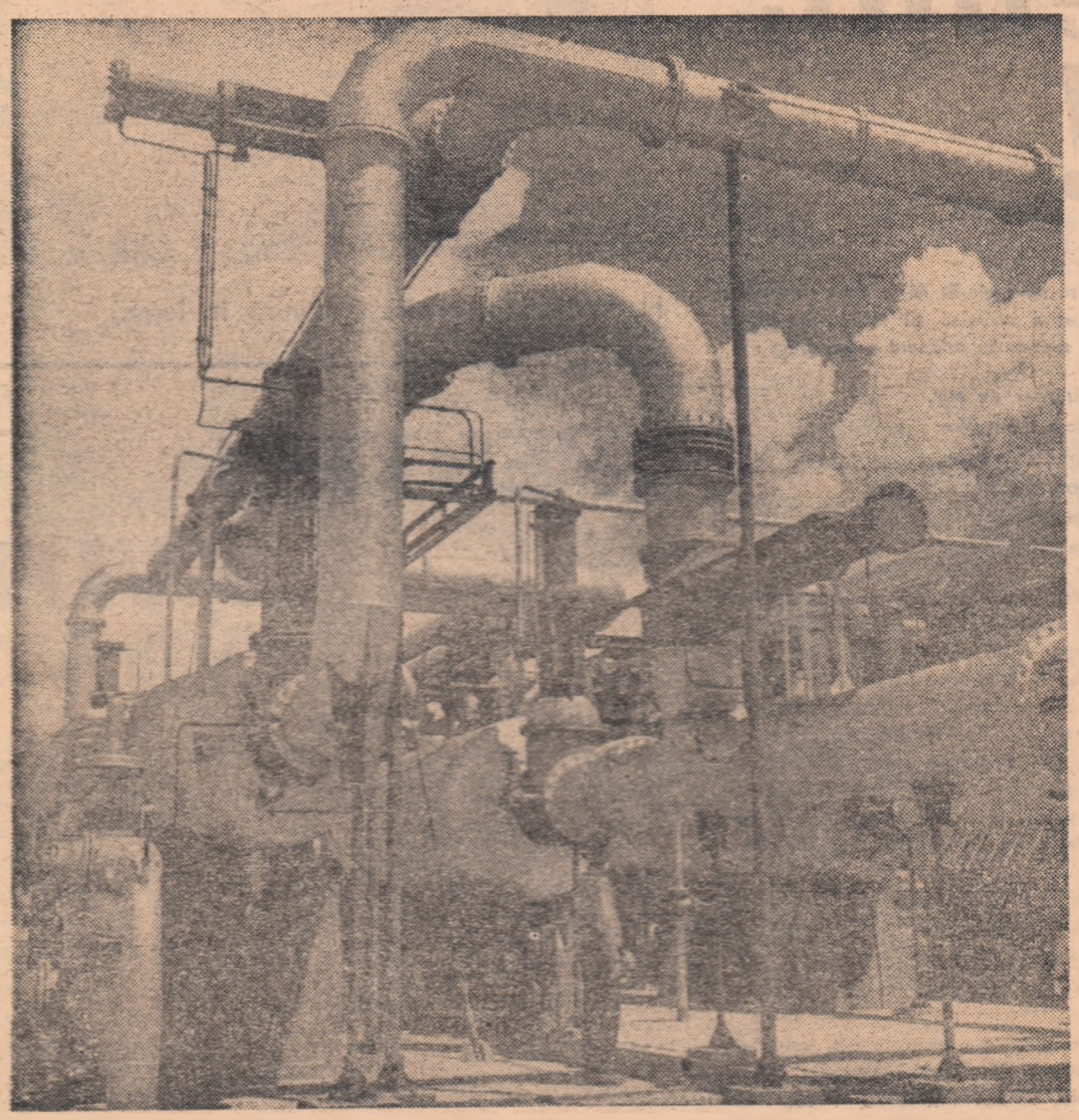

Instalația de dezbenzinare de la Țicleni, regiunea Oltenia

Romanizarea dacilor din Oltenia de azi a început înainte de cucerirea întreprinsă de Traian. Acest fapt militar și politic n-a însemnat o asimilare a băștinașilor ci un altoi nou pe un trunchi zdravăn. Aluat fericit, oameni plini de temperament, întreprinzători, realiști, oltenii au fost capabili, în scurgerea veacurilor de puternice izbucniri împotriva impilatorilor dinlăuntrul și dinafară. Mircea Basarab domnitorul care își odihnește țărîna în cripta de la Cozia, a înălțat cu piepturile țăranilor și cu mlaștinile de la Rovine, cel dintîi meterez în fața cotropitorilor osmanlii. Vodă Mihai din Țara Banilor, a ridicat steagul libertății și unității naționale, cutezanță pe care a plătit-o scump : cu capul. Neagoe Basarab, Matei Basarab și Constantin Brîncoveanu au pus în lumină o altă caracteristică a oltenilor : buni gospodari ! Tot cu prețul vieții. Tudor din Vladimiri a strîns în juru-i, la început de ev modern mii de iobagi și panduri, luptători pentru acea libertate socială căreia el îi dăduse o formulare pitorească și totodată categorică : **Țara nu e tagma jefuitorilor !**

Cînd clăcașii dintre Severin și Olt nu mai puteau îndura jugul boierilor, se băjeneau. Se băjeneau la codri, dînd acelei forme a luptei de clasă care a fost haiducia un caracter mai larg și mai dîrz ca oriunde Oltenii au dat maximum de intensitate răscoalei din 1907, care aci a fost soldată cu 32 de sate bombardate și pîrjolite de incendii, și cu mai mult de 4 000 de inimi ciuruite de gloanțele cîrdășiei dintre o burghezie nevolnică și cea mai numeroasă și mai înapoiată moșierime : boierii olteni.

Spiritul protestatar și totodată practic, optimist, al țăranilor olteni a rămas în amintirea noastră și sub aspectul pînă la un punct pitoresc al migrației sezoniere care a fost roirea lor la orașe ca neguțători ambulanți. Cine poate uita pe cobilițarii care în zori deșteptau gospodinele cu strigătul lor voios : **„A venit olteanu !“**? Erau vînzătorii de trufandale și drăgănele primăvara ; vînzători de legume, vara ; vînzători de poame și roada viilor, toamna ; ba, puii de olteni vindeau nuci la borcane pînă tîrziu, în pragul primei zăpăzuici. Reversul acelui pitoresc ? Sărăcia de acasă ! Șapte luni pe an, sate întregi, ca vestita Măciucă, și cele dimprejur, rămîneau văduvite de bărbații și băieții care cu prețul tuturor privațiunilor, al nesomnului și al îmbucăturii legumite pe la hanurile orașelor agoniseau un ban pentru îndestularea celor de acasă, pentru o șipcă nouă la palan, sau pentru o firavă sfoară de pămînt...

Dintr-o colecție de monografii autorizate ale comunelor din Romînia veche, desprindem cutremurătoare imagini ale satelor oltene sub regimul burghezo-moșieresc. Spicuim la întîmplare : **la Iașalnița — unde se construiește azi un grandios complex industrial — 410 locuitori trăiau în 58 de bordee de pămînt, iar pentru „culturalizare“ satul avea 10 circiumi, deci o circiumă la 41 de suflete. La Adunații de Giormane** (moșia prințului Bibescu) sătenii intrau pe brînci în bordee, iar din cei 800 de locuitori știau să iscălească numai cîțiva. Sub acest aspect **Albeștii** din Dolj băteau recordul. La **Sadova** existau 9 cai și 40 de porci la 1 415 locuitori. Mai aveau și 140 de oi, deci o oaie la zece săteni ! La **Bala**, unde se mai face și azi vestita nedee și se dezvoltă o stație de curarisirea bolilor, exista un plug la 15 familii.

Este clar, zguduitor de clar... să mai lungim totuși acest capitol de tristă istorie cu niște cifre globale privind satele din plasa care avea drept reședință Corabia. Existau în acele 40 de sate 297 de cîrciumi, 282 cazane pentru fiert rachiu, 37 de școli primare, o farmacie (la Corabia), un spital (tot la Corabia) cu zece paturi, un medic și o moașă.

★

„Noi, oltenii, fusarăm robi și clăcași, îmbucarăm dumicaț sărac, fusarăm la tîrguri după bani asudați, care ni se strecurau printre dește, dar acum stăm bine înfipți pe picioare !“ — îmi spuse deunăzi un colectivist bătrîn tare, de pe Amaradia.

Așa este ! Au trecut anii — și s-a făcut dreptate. Azi, Oltenia trăiește sub semnul prosperității colectiviste, și în zodia industrializării. Dar nu acea „industrializare“ ridicolă, pe care a înregistrat-o peste vreo trei decenii **Enciclopedia** aventurierului Carol al II-la. Luxosul volum se fudulea în 1936 că Oltenia avea 87 de întreprinderi industriale. Dar dacă purici statistica enciclopediei, vezi că în afară de Șantierul naval de la Turnu-Severin (înființat de mult, în 1857, de Agenția austriacă, pentru întreținerea vaporașelor ei de pe Dunăre), în afară de tipografiile „Ramuri“, și „Scrisul romînesc“, de atelierele mecanice ale lui Brătășanu, fabrica de țigări din Tg. Jiu și salina Ocnele Mari (pe care n-au descoperit-o boierii, de vreme ce la ea au trudit și daco-romanii), celelalte întreprinderi produceau doar făină țărănească și fidea orășenească, spirt și opinci, perii și bidinele, lacăte și caiele, acadeluri și dopuri din pluta plopilor bătrîni...

Hărnicia oltenească își găsește cîmp larg de desfășurare abia acum, în condițiile orînduirii socialiste. După Eliberare, tinerii comuniști au depus, începînd din anul 1947, prisosul entuziasmului lor creator pe Jiu, la tunelele și foarte dificila cale ferată Bumbești-Livezeni. Așa a început industrializarea în Oltenia : de jos în sus ! Un an mai tîrziu, prima provocare la întrecere socialistă a pornit de la Șantierul naval din Severin. Astăzi, muncitorii de la uzinele „Electroputere“ din Craiova dețin diploma și drapelul de fruntași în întrecerea socialistă **pe toată țara**. Această uzină realizează azi apa-

ratură electrică de înaltă tensiune, motoare, gene toare, transformatori și locomotive Diesel-electri Produsele ei sînt exportate în 12 țări ; în comple școlar al uzinei se specializează 1 600 de tineri, — ș știnași care nu mai au nevoie să-și exporte vigoa brațelor și istețimea minții te-miri-unde... Tot Craiova, funcționează o fabrică de confecții, un co binat frigorific, uzinele „Independența“ și „7 iembrie“, fabrici de conserve și una din cele mari termocentrale din țară. Alături, la Iașalnița, co plexul chimic pentru solvenți, fibre sintetice, m plastice, îngrășăminte azotoase etc. Pe Jiu în la Preajba, un mare combinat al lemnului are fabrici : de cherestea, de parchete și lăzi, de plac de plăci aglomerate și de mobilă curbată. Un altul ridică pe Dunăre, la Severin. Tot acolo, vechiul ș tier naval produce nave de mare capacitate fluvi Două fabrici cu linii automatizate, de la Podari-Liv produc zahăr și uleiuri. La Bîrsești se construie o mare fabrică de ciment în condițiile unei în tehnicități. Ciment alb — la fabrica din Gura V Iar acolo unde Dunărea pătrunde în Oltenia, se va dica cea mai mare hidrocentrală din tot sud-es european.

Dar industria extractivă a Olteniei ? A răsă din pămînt ! Sute de sonde își înalță gîturile spre și își înfig picioarele sfredelitoare spre adîncul pămîntului. Dacă s-ar scula din morminte Bibeștii și Știrb Otetelișenii și Vlădoienii, Amzulești și Vălimăre Izvoranii, coana Fiscuțoaia din Adîncate și boier-P din Moțăței (cel care la '907 a poruncit să se taie ca răzvrătitului Niță Bișleag), toată acea sinistră tag de o mie de moșieri care stăpîneau cîmpiile, munți dealurile oltene ar încremeni de ciuda alișverișur pe care n-au fost capabili să le bănuiască în subs moșiilor de altădată, ar crăpa văzînd vastul parc sonde din fostul sat Țicleni, azi o adevărată cetat industriei petrolifere, născută în 1951, orașul viito lui, în care foștii clăcași și urmașii clăcașilor au de nit sondori, brigadieri la foraj, la dezbenzinare, la dizări... Sînt oameni sub salopetele cărora mai stăr cămașa țărănească tivită cu fir de arnici la gît, acum muncitori industriali care își clădesc case zid, împodobite cu mobilă de oraș, cu aparate de ra cu tot confortul adus de civilizație. Tot astfel la R na, la Tunși, la Crețești, la Bildeni, la Zătreni...

La Rovinari, boierii Văcărești adulmecaseră cărb la suprafață. Încercaseră să-l valorifice înainte de mul război mondial. Au eșuat însă curînd și au l

Optimis

și

Cinstea de a deschide programul fazei interregionale a celui de-al VII-lea concurs care a reunit, la Galați, reprezentanții artistici ai regiunilor Bacău, Ploiești, Iași și Galați, a revenit corului din comuna Drăgănești-Tg. Neamț. Înainte de începerea spectacolului l-am recunoscut, printre cei prezenți în sală, pe Constantin Precupeanu, președintele gospodăriei colective din Drăgănești. Acum nu mai cîntă în cor dar i-a însoțit pe coriști trăind cu ei bucuria și emoția concursului. Tocmai faptul că artiștii amatori sînt înconjurați cu dragoste, deoarece exprimă pe scenă optimismul și fericirea care s-au instăpînit pe întreg cuprisul patrici, îi face ca la concurs să-și pună în valoare întreaga gamă a talentului. Tot mai mulți colectiviști simt chemarea scenei, intră în rîndurile artiștilor amatori, aflînd aici o frumusețe care vine s-o completeze pe cea a muncii. Între faza raională și cea interregională numeroase formații și-au mărit efectivul : corul din Drăgănești de la 80 la 125 de persoane, dansatorii din Berzunți de la 9 la 14 perechi, iar colectiviștii din vestita gospodărie multimilionară a Țibucanilor au trimis la interregională 35 de iscusiți mînuitori de fluiere.

C. Brîncuşi: Cap de copil (bronz patinat)

treaba baltă. În 1950 statul de democraţie populară a reluat exploatarea, dar în condiţii tehnice şi politice avansate. În 1955 s-a inaugurat calea ferată Tg. Jiu-Rovinari. Astăzi se clădeşte acolo un orăşel, se exploatează bogate zăcăminte de cărbune cu rezerve inepuizabile, milioane, poate sute de milioane de tone! Pe cursul Motrului s-a deschis cel mai recent perimetru carbonifer, marele Motru-Dunăre.

Luîndu-se după indicaţiile păstorilor de pe Parîng care mînjeau lîna oilor cu niscai praf de negreală (ca să le deosebească) cîţiva bogătani se încumetaseră prin 1938 să înceapă exploatarea grafitului de pe muntele Cătălin. Nu le-a mers, urcuşul minerilor cu colţari fiind anevoios şi scump. În preajma naţionalizării din 1948, vroiau să lichideze întreprinderea. Le-au lichidat-o muncitorii! Un funicular modern transportă acum oameni şi perforatoare la cota 1 500, unde s-au construit cabane, cantine, bibliotecă, şi s-a tras fir electric. Mina de pe Cătălinul dă grafit într-o zi din anul 1964 cît a dat în întreg anul 1948... S-au deschis exploatări miniere nebănuite altădată: mine de mică, de azbest, ca şi noi exploatări de piatră şi lemn — pentru care se împînzesc munţii cu sute de kilometri de drumuri potcovite cu fier, sau ba, în masivele Mehedinţi, Godean, Parîng, Lotru...

Progresele industriei socialiste de pe meleagurile lui Arghezi şi Brîncuşi vor continua în ritm şi mai susţinut. Numai în anul acesta investiţiile repartizate Olteniei se ridică la aproape 3 miliarde lei. Planul prevede o creştere cu 18,6 la sută a producţiei faţă de 1963, cu atenţie mărită la industria constructoare de maşini, care în anul trecut a înregistrat masivul spor de 200 la sută faţă de 1959! Dar faţă de 1938, anul de maxim belşug al burgheziei? Răspunsul este acesta: tot ce a produs atunci industria din Oltenia într-un an se realizează acum în 20 de zile!

Nivelul de trai creşte an de an. Se intensifică schimbul de mărfuri între sate şi oraşe, au fost promovate forme superioare de activitate în comerţul de stat, şi prin cooperativele de consum care au împînzit satele, unităţile fiind bine aprovizionate. În anii din urmă s-au clădit 4 500 de apartamente la oraşe, iar în 1964 se vor construi alte 3 000 de apartamente şi se vor extinde reţelele de canalizări şi transporturi în comun.

Agricultura socialistă a învins. Gospodării agricole colective, ca cea din Goicea Mică, au dat anul trecut peste 3 500 kg porumb boabe la hectar şi au încasat cîte 40 000 lei la hectarul de legume. Gospodăriile de stat de la Băileşti, Rast, Afumaţi, Cetate, Studina etc. au dăruit cîte 3 900 kg lapte de fiecare vacă furajată (faţă de 3 200 kg planificate). Pregătirea cadrelor este în atenţia tuturora. 130 000 de colectivişti învaţă la cursurile de trei ani; 750 de preşedinţi de colective, contabili şi şefi de brigăzi au urmat în 1963 cursurile de specializare de 6 şi 9 luni.

La Segarcea, domenii care înglobau 13 000 de pogoane muncite de semi-iobagi, s-au construit, ca rezultat al belşugului adus de colectivizare, sute de case moderne, există liceu şi uzină electrică. În satele de pe cele 11 moşii cu 40 000 de pogoane ale acelui nabab care a fost ciocoiul I. C. Mihail, înfloresc gospodării colective, cooperative, multe uliţe sînt luminate cu bec, nimeni nu mai umblă desculţ, tinerii au început să cumpere motociclete, iar în măreţul palat din Craiova al aceluiaşi nabab se adăposteşte Muzeul de artă al Olteniei. La vestitul Maglavit, unde odinioară Petrache Lupu zăpăcise minţile multor „pelerini" din ţară care alergau acolo ca la o Mecă a ignoranţei şi superstiţiilor (dar în care Maglavit, în ciuda acestora, comuniştii din Blocul Muncitoresc şi Ţărănesc întruniseră 170 de voturi *ţărăneşti* la alegerile din 1933), gospodăria colectivă este fruntaşă printre fruntaşe, a construit 11 magazii moderne pentru belşugurile muncii în comun, a înălţat cămin cultural, dispensar, grădiniţe de copii şi şcoli, unele cu internate. Spre aceeaşi prosperitate galopează colectivele din Galicea, Mîrşani, Coţofeni, Golfinu, Deveselu şi altele. La Ţîmbureşti, Rast şi Bechet activează staţii experimentale pentru fertilizarea pămînturilor aride, staţii unde cresc specialişti ai bătăliei nisipurilor zburătoare cu sarcina să facă roditoare cele 240 000 hectare nisipoase, cîte au mai rămas în Oltenia, amintire tristă a relei voinţi şi a nepriceperii boierilor în exploatarea propriilor moşii.

Creşterea nivelului de trai, sub aspect economic şi cultural, al ţăranilor din această regiune este ilustrată global, de cele 17 000 de case noi construite în ultimii ani, ca şi de cei 47 000 de artişti amatori care activează pînă şi în cele mai îndepărtate sate. În întreaga Oltenie funcţionează 1 011 biblioteci publice, 1 046 cămine culturale şi 459 cinematografe (faţă de numai 14 ecrane în anul 1938), iar Craiova a devenit un important centru cultural cu institut agronomic, institut pedagogic, cu teatru de stat şi filarmonică.

★

Ţinutul acesta cu adînci rezonanţe istorice, unde exact acum 30 de ani regimul de teroare al moşierilor şi capitaliştilor organizase procesul împotriva eroilor ceferişti în frunte cu tovarăşul Gheorghiu-Dej, pentru a obţine o condamnare cît mai severă, ţinutul acesta, care a cunoscut sub dictaturi un lagăr la Tg. Jiu şi încă unul la Caracal pentru întemniţarea comuniştilor şi altor protestatari împotriva nedreptăţii şi exploatării, ţinutul acesta a renăscut la viaţă nouă şi înaintează temeinic spre adevărata bună stare a tuturora sub semnul socialismului.

Astă-toamnă, la stînsul recoltei, un tînăr colectivist de pe valea Oltului mi-a declarat cu ochii plini de soare: „Oltenia noastră e ca o floare care-nfloare".

Bine — şi frumos spus!

NICOLAE DELEANU

Sub cerurile violete

Cu migratoarele în zbor
Vin visele-mi ca din legendă
Minate de-un instinct al lor
Spre-mpărăţiile din deltă.

Tu fă-le cuib în pumnii tăi
Atît cît anotimpul cere,
Şi vara-ntreagă leagănă-i
Prin bucurie şi plăcere.

În toamnă, către zori de zi,
Sub cerurile violete,
Întreaga deltă va simţi
Un zvon de-aripi, şi-o să regrete.

Pescari şi vînători, ursuzi,
Privind nedumeriţi exodul,
Vor sta pe ţărm, cu ochii uzi,
Uitîndu-şi puşca şi năvodul...

VASILE ZAMFIR

AL VII-LEA CONCURS

...nul, frumosul ...talentul pe scenă

...ragem din programul de ...iunii Ploieşti două pasagii ... pentru dezvoltarea mişcă... ...ice de amatori pe aceste

...959, cu prilejul celei de ...ersări a Eliberării, au ... la al V-lea Concurs al ... artistice de amatori de ...i sate 1 190 formaţii, care ...ntat 4 153 spectacole cu ...pectatori.

...esta, în a II-a etapă a ce... VII-lea concurs, au parti... ...5 formaţii, care au dat ...ectacole cu 5 100 000 spec...

... sutele de formaţii le-am ... pe cele mai bune. Echipa ...i din satul Lunci-Lopătari ...ată în întregime din 83 de ...i familiei Perţea. Au venit ... patru generaţii, de la moş ..., trecut prin opt decenii, la ... micuţă, căreia nici nu i-a ...pul să înveţe a mînui con...it dansurile lor cît şi cele ...iviştilor din Corneşti, care ...it splendoarea folclorului ...lost acompaniate nu atît de ... cît de aplauzele entu... spectatorilor.

... Perţea se prezintă acum ...rima dată în concurs. Fa...drea este însă veterană a concursurilor. În 1953 a apărut pe scenă numai Victor Udrea — adică tatăl — cu nelipsitul său fluier. În 1958 a venit însoţit de un alt fluieraş — Iosif Udrea, care pe atunci avea doar 7 ani, iar la concursul din 1960 îl găsim împreună cu patru dintre copii săi. Acum, la deschiderea cortinei, îi vedem pe Victor, Iosif şi Victoraş cîntînd la cimpoi, pe Dica, Marinela şi Mihăiţă (acesta debutează la vîrsta de 5 ani) la fluiere, pe Decebal la ţambal, iar pe Frusina la cobză. Tatăl ne asigură că nu mai are nici un copil acasă. Toţi sînt pe scenă.

Tot artiştii amatori din regiunea Ploieşti ne-au mai oferit prilejul să asistăm la o adevărată paradă a instrumentelor populare. Circa 150 de instrumente — de la bucium şi ţiteră la ocarină şi frunză — au umplut sala cu farmecul melodic al unei suite populare.

Şi pentru că sîntem la capitolul orchestrelor să amintim şi de taraful din comuna Băseşti, regiunea Iaşi, demn de toată laudă atît pentru execuţia bucăţilor cît şi pentru componenţa sa. Acest taraf este format din 40 de copii ai colectiviştilor, care, repetînd, sau mai bine zis primind lecţii de două ori pe săptămînă, au reuşit să-şi valorifice talentul, aspiraţia către frumos, datorită conducerii gospodăriei colective care le pune la dispoziţie atît instrumente cît şi un profesor care să-i înveţe a le da glas şi a descifra punctele negre de pe scara portativului.

Totul în acest concurs a dezvăluit aspiraţia către frumos — cîntecele corurilor din Deleni, raionul Hîrlău, sau Rîmniceni, regiunea Galaţi, dansurile vrăncenilor din Neruja sau Spulber. Aceluiaşi sentiment, ilustrat prin înfăptuirile care au schimbat faţa oraşelor şi satelor patriei şi au umplut cu bucurii traiul oamenilor, i-au dat viaţă prin programele lor brigăzile artistice de agitaţie din Bicaz-sat, Fulga-Mizil, Muncelul de Sus-Paşcani, şi în special brigada din Buciumeni, raionul Tecuci, care s-a bucurat de un binemeritat succes.

Mi-au rămas întipărite cîteva versuri din noianul celor auzite în cele trei zile cît a durat faza interregională de la Galaţi şi care motivează bogata desfăşurare de forţe artistice:

„Mi-i drag acest sărbătoresc soroc
al anilor de slavă — douăzeci!
Cu ţara-ntreagă rîd şi cînt şi joc,
căci bucuria e a noastră-n veci."

A. CROITORU

Moment din spectacolul brigăzii de agitaţie prezentat pe scena concursului de artiştii amatori din Buciumeni, raionul Tecuci

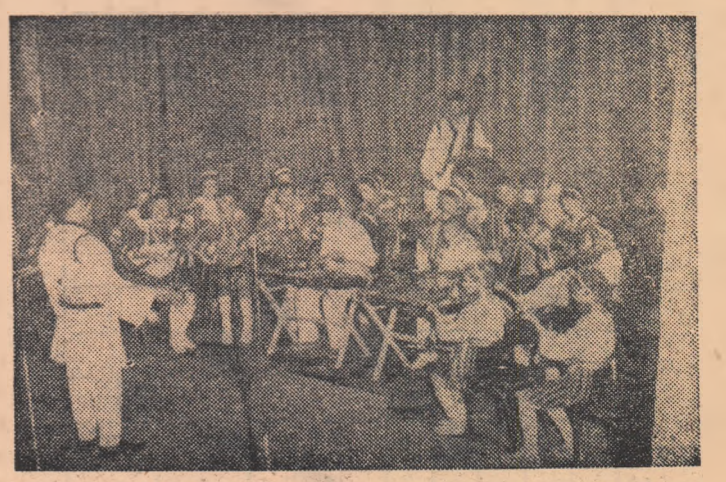

Taraful de copii al căminului cultural din Băseşti, regiunea Iaşi

De toate pentru toţi

FLORI... FLORI...

Ştiaţi că...

...în lume există aproximativ 20 000 de specii de orhidee ?

...florile preferate ale japonezilor sînt crizantemele şi ramurile înflorite ale vişinului Sakura, care sînt considerate şi embleme naţionale ?

...în şcolile agricole din Olanda s-a introdus recent o nouă disciplină : Laleologia, care se ocupă cu studiul teoretic şi practic a tot ce este legat de creşterea lalelelor ?

...în grădina gospodăriei agricole „Viaţa Nouă" din Szeghedin se găseşte cea mai întinsă cîmpie de lalele din R.P. Ungară ? Aici, pe o suprafaţă de 5 ha cresc nu mai puţin de 2 milioane lalele...

...parfumurile florilor se transformă — în caz de secetă — în substanţe menite a proteja plantele ? Aceste substanţe scad permeabilitatea protoplasmei faţă de apă, reducînd astfel transpiraţia plantei.

...în Orientul apropiat creşte o plantă care se numeşte „floarea rîsului", pentru faptul că fructul acestei flori — asemănător unui bob de mazăre, provoacă omului o stare de veselie timp de jumătate de oră ? Localnicii mestecă aceste bobiţe care combat durerile de dinţi.

...un botanist francez a reuşit să aclimatizeze floarea de colţ — cunoscută ca floare a alpiniştilor — într-o grădină din oraşul Lille situată la numai 20 de metri deasupra nivelului mării ?

...prin congelare, florile se pot conserva pînă la un an de zile ?

...un grădinar din Fukuoko (Japonia) a propus recent să se pună în vînzare flori închise ermetic în borcan ca şi conservele obişnuite ? Consumatorii nu au altceva de făcut decît să deschidă „conserva" şi să răsădească planta împreună cu rădăcina într-un ghiveci cu un pămînt îngrăşat.

...nu odată s-a întîmplat că parfumarea excesivă a produs răguşeală? Medicii cîntăreţilor celebri au constatat că adesea voalarea vocii şi chiar laringita acestora este produsă de utilizarea unor parfumuri prea tari. După cum au demonstrat cercetările ulterioare, această influenţă nefastă o pot avea mai ales parfumurile de tuberoze, zambile, mimoze şi violete.

Arbori cu frunzele mereu verzi

Mai mulţi cititori, printre care şi tov. Ionel Cristea din Iveşti (regiunea Galaţi), Gh. I. Gridan din Comăna de Jos (regiunea Braşov), Ilie Budancea din Curtişoara (regiunea Argeş), ne întreabă : De ce brazii rămîn mereu verzi ?

Răspunde profesorul H. Chirilei de la Institutul Agronomie „N. Bălcescu".

Ştim cu toţii că în fiecare an, o dată cu apropierea iernii, frunzele arborilor şi arbuştilor din pădurile de foioase şi ale pomilor fructiferi se îngălbenesc şi apoi cad. Este semnul trecerii plantelor de la viaţa activă la viaţa de iernare, determinată de temperatura scăzută şi scurtarea zilelor.

Numai unele plante, cum sînt molizii, brazii, pinii, tisa, cimişirii, mahoniile etc., nu-şi leapădă frunzele. Ele îşi păstrează culoarea verde şi în timpul iernii. Văzînd acest fapt, unii oameni sînt înclinaţi să creadă că el s-ar datora unor forţe tainice. În realitate nu-i vorba de nici un mister, ci de un fenomen destul de uşor de explicat.

Iată despre ce este vorba :

Ştiinţa arată că aceste plante au frunze a căror viaţă nu durează un an ci cîţiva ani. Frunzele avînd, deci, vîrste diferite, căci se formează treptat, este normal ca ele să nu cadă odată. Cad numai frunzele bătrîne, care şi-au pierdut funcţiile lor. Cele mai tinere rămîn. Prin căderea frunzelor bătrîne nu rămîn însă goluri, deoarece se formează altele noi, care atunci cînd ajung bătrîne vor cădea şi ele.

În acelaşi timp, frunzele de brazi, molizi, pini etc. sînt în aşa fel adaptate la condiţiile de mediu, încît clorofila din ele, (substanţa chimică care dă plantelor culoarea verde) nu poate fi distrusă de frigul iernii.

Colţ dintr-una din serele grădinii botanice din Cluj

Sfatul medicului

INSOLAŢIA

Este adevărat: soarele este un factor natural care influenţează în bine sănătatea omului, prin acţiunea razelor sale calorice.

Nu este puţin lucru să observi cum unele tratamente medico-chirurgicale asociate cu expunerea la soare, dau rezultate uimitoare în unele afecţiuni (tuberculoza osoasă, intestinală, genitală, unele boli de piele sau de oase etc.). Dar rahitismul la copii? Cine nu ştie ce frumos este corectat acest rahitism prin acţiunea soarelui?

Dovada ne-o face litoralul, care devine vara şi un sanatoriu în aer liber nu numai refugiu de recreere. Cunoaştem apoi că jocul copiilor şi sportul în aer liber sub acţiunea căldurii soarelui, atrag desăvîrşirea unui organism sănătos. Uneori se poate întîmpla invers : o mamă prea grijulie îşi scoate „micuţul" la soare, şi spunîndu-şi că „soarele aduce sănătate", uită de mititel şi îşi vede de ale gospodăriei. Cînd îşi aminteşte îl găseşte pe micuţ aprins la faţă, transpirat tot, cu un puls accelerat, respirînd scurt şi ceva mai repede. Dacă micuţul ştie să vorbească, atunci se plînge de ameţeli, vîjîieli în urechi şi de dureri de cap. Uneori copilul varsă.

Ce te faci însă dacă micuţul nu are vîrsta cînd poate vorbi?

Alteori întîlnim pe unul din prietenii noştri venind de la baie unde „mare iubitor de soare" a vrut se pare să înghită din prima zi tot soarele şi... s-a cam ars. Arsură de gradul întîi sau doi... dar oricum — îl ustură, îl doare şi se mai şi poate infecta.

Insolaţia poate face victime şi printre colectiviştii aflaţi vara la cîmp pe tarlale ore în şir într-o baie de soare... Cîţi dintre aceştia nu ajung să aibă „rău", pur şi simplu rău din cauza soarelui?

Să lămurim lucrurile : soarele aduce sănătate prin căldura lui, dar folosit nereglementar poate aduce rău. Putem să înlăturăm răul? Fireşte că da. În primul rînd nu se stă timp prelungit la soare cu capul neacoperit. Iar expunerea la soare în scop de tratament, sau ca recreere, se face întotdeauna progresiv.

În primul caz, acţiunea prelungită a razelor soarelui asupra capului poate atrage o stare de rău special, pe care am descris-o mai sus şi care se numeşte „insolaţie".

În al doilea caz indicaţia ne fereşte de arsuri cu toată gama de neplăceri ce ar urma.

Aşadar insolaţia este o boală şi ca orice boală se poate trata atunci cînd s-a produs:

Se aşează bolnavul la loc răcoros, se dezbracă de orice îmbrăcăminte strîmtă, se pun comprese reci la cap (chiar gheaţă), se dau băuturi răcoritoare şi bineînţeles cînd situaţia este ceva mai complicată se cheamă şi un medic.

Dr. M. GHEORGHIU

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

LA RECOLTAT

ORIZONTAL : 1. Recoltarea păioaselor — Loc de recepţionare a cerealelor contractate. 2. Între rădăcină şi spic — Teren slab sau total neproductiv. 3. Patru fraţi îngemănaţi / Într-o cămaşă băgaţi (pl.) — Plantă textilă — Pronume. 4. Veche unitate de măsură — Suprafaţă de teren arabil — Recolta... incubatorului. 5. Adevărată — Pronume. 6. Mijloc de economisire a banilor — „Glasul" frunzelor şi al ierbii. 7. „Bustul" lui Ozon ! — Captoare — Radu Rîureanu. 8. Teren destinat unei anumite culturi — Cosînzene. 9. „Să-nşirăm pe fir de aur /... de mărgăritar" — Raţe ! — Lună în care se execută cele mai multe lucrări agricole. 10. Patru la romani — Acţiunea dăunătorilor asupra plantelor. 11. Fecior în Banat — Plantă cu frunze ţepoase — Pronume. 12. Îngrăşămînt mineral — Casa vinurilor.

VERTICAL : 1. Dacă nu-l recoltezi la timp se scutură — Maşină agricolă. 2. Pronume — Plantă cerealieră care în timpul vegetaţiei are nevoie de multă apă — Boabe pentru cai. 3. „Merg pe-ogorul fără hat, / Combine la recoltat. / Şi în... de motor / Se culege rod cu spor" — În tarla ! — Tonă pe jumătate. 4. Safta sau Oarba. 5. Ultima lucrare agricolă în cîmp — Între cal şi călăreţ. 6. Acţiune prin care se poate combate seceta — Zală ruptă — În piesa de teatru sau în buzunar. 7. Asmută cîinii — Apă după 100° C. 8. Obiect pentru cernutul seminţelor — Droidie de bere (pop.). 9. Monedă — Pun. 10. Cal dobrogean — Noroi. 11. Plantă furajeră —" ..., ce minunat sună acest cuvînt" (Gorki). 12. Locuri... muzicale ! — Operaţie ce se face după seceriş.

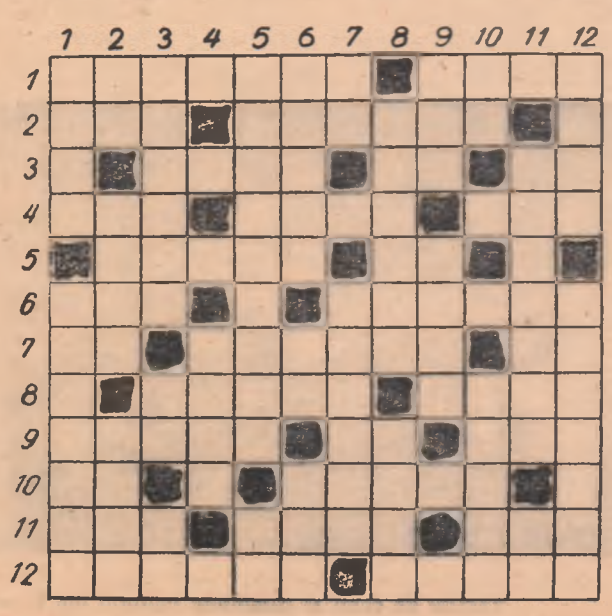

Spicuiri din presa străină

COLUMBIA ÎN CLOCOT

De curînd, în Columbia au avut loc alegeri parlamentare. După cum relatează ziarele, din cele 6 milioane de alegători, mai bine de jumătate nu s-au prezentat la vot. Aceasta s-a datorat în parte faptului că țăranii au boicotat alegerile, preferînd să lupte în continuare cu arma în mînă pentru pămînt. În legătură cu mișcarea țărănească și cu lupta de partizani din această țară, spicuim cîteva relatări publicate de ziaristul italian Francisco Popoca în revista „Vie nuove".

Mișcarea țărănească din Columbia a luat naștere acum aproximativ 40 de ani, cînd țăranii au cerut să li se dea în stăpînire 10 000 kilometri pătrați de pămînturi fertile. Unul din președinții liberali, Alfonso Lopez, n-a rămas surd la revendicările țăranilor săraci și între anii 1935 și 1946 le-a dat în stăpînire unele pămînturi care stăteau nelucrate. Totul s-a făcut însă în așa fel încît să nu fie lezate interesele latifundiarilor.

Iată de ce aceste măsuri nu au slăbit cîtuși de puțin oligarhia conservatoare și, revenind la putere în 1946, aceasta a știut să profite de contradicțiile ivite în sînul partidului liberal. Cu ajutorul armatei, latifundiarii au început să răpească țăranilor pămînturile primite. În Columbia a izbucnit războiul civil. Micii proprietari de pămînt au hotărît să se apere cu arma în mînă. În această luptă, potrivit datelor oficiale, în răstimpul dintre anii 1946 și 1960 s-au pierdut aproape 200 000 de vieți omenești.

În 1950 a fost „ales" președinte Laureano Gomez, șeful partidului conservator. Între timp țăranii au ajuns să înarmeze 30 000 de oameni. La început ei au aplicat o tactică defensivă, apoi au pornit la ofensivă, semănînd deruta în rîndurile trupelor. Toate acestea s-au încheiat cu o ciocnire deschisă pe cîmpiile Sumapazului, ciocnire care a grăbit căderea lui Gomez.

Acestuia i-a succedat Rojas Pinilla. Dîndu-și seama că țăranii care au luptat în păduri și prin văi au jucat un rol însemnat în prăbușirea lui Gomez, Pinilla și-a propus să-i lege de mîini și de picioare. În acea vreme țăranii au convocat un congres al participanților la războiul civil și, de la tribuna congresului, au cerut să li se restituie pămînturile acaparate de latifundiari. Ei însă se înșelau bizuindu-se pe sprijinul guvernului.

Deasupra satelor au fost aruncate din avioane manifeste în care se spunea că acum, cînd s-a pus capăt tiraniei lui Gomez, nu mai are nici un rost ca țăranii să rămînă înarmați. Majoritatea țăranilor au dat ascultare manifestelor și s-au dus să-și predea armele lor vechi. Dar, cînd după aceea au început să ocupe pămînturile ce le aparținuseră mai înainte, Pinilla, sub pretextul pedepsirii țăranilor care n-au depus armele, a aplicat crunte măsuri de represiune, de pe urma cărora peste 30 000 de oameni au umplut închisorile și lagărele de concentrare.

Operațiile de pedepsire n-au dat însă rezultatele scontate. Țăranii erau încă puternici, mai ales în regiunile de la frontiera cu Brazilia și cu Venezuela. Din cîmpiile Casanare și pînă la rîul Samapaz ei au efectuat o reformă agrară a lor.

În 1957 Rojas Pinilla n-a mai fost ales președinte. În acest an a intervenit un acord între partidele conservator și liberal, care s-au înțeles să guverneze țara pe rînd, fiecare cîte o perioadă de patru ani. La încheierea acestui acord nu s-a spus o vorbă nici despre pămînt, nici despre plantațiile de cafea, nici despre țărani.

Avînd o experiență amară din trecut, partizanii de acum nu au primit propunerea guvernului de a preda armele. Conducătorul țăranilor, Juan de la Cruz Varella, a declarat: «Am ajuns într-o situație cînd trupele guvernului nu se mai ating de noi și nici noi nu le atacăm. În afară de asta, guvernul ridică blocada din regiunile ocupate de țărani. În prezent noi avem o miliție proprie pentru apărare și pentru lupta împotriva „nebunilor"».

Dar cine sînt „nebunii" aceștia? Moșierii și marii producători de cafea au recurs la o nouă tactică în lupta cu partizanii: nefiind în stare să lichideze mișcarea țărănească cu ajutorul armelor, ei au hotărît să constituie în localitățile rurale forțe teroriste. Așa au apărut bandele de „nebuni".

După cum se vede, problemele ce frămîntă Columbia sînt departe de a-și găsi rezolvarea. Liberalii se gîndesc la o nouă lovitură de stat, ei vor să ia puterea din mîinile conservatorilor. Puterea trece din mîinile unui partid în ale altuia, dar asta nu ușurează cu nimic situația țăranilor. Iată de ce Columbia e necontenit în clocot.

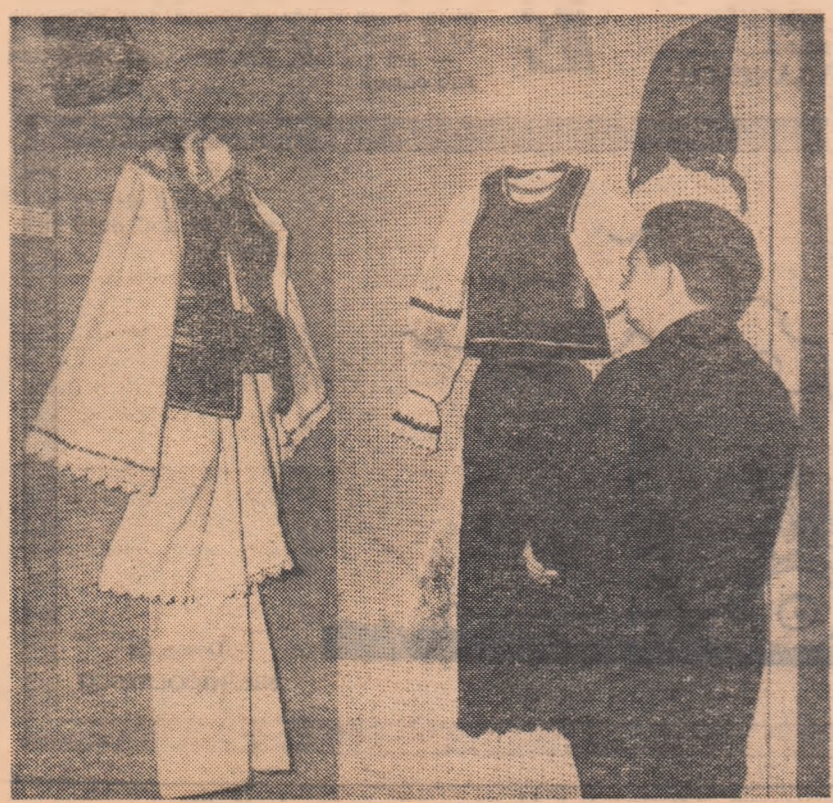

La Bruxelles (Belgia) a avut loc recent inaugurarea expoziției românești de folclor și artizanat.

Pavilionul R. P. Romîne la Tîrgul internațional de bunuri de consum de la Frankfurt pe Main (R. F. Germană)

Evenimentele din Guyana britanică

Incidentele sîngeroase petrecute în ultimele zile în Guyana britanică au atras atenția opiniei publice mondiale asupra acestui teritoriu care continuă deocamdată să fie încă o colonie engleză.

Guyana britanică are o suprafață de 215 000 km p, majoritatea locuitorilor ei fiind de origine indiană și africană. Ea este situată în nordul Americii latine, învecinîndu-se cu Brazilia și Venezuela. Bogățiile pe care le posedă, bauxită, aur, diamante, zahăr au atras dominația colonialiștilor. Abia în anul 1961 guvernul englez a acordat autonomie internă deplină Guyanei britanice, problemele apărării și politica externă rămînînd de competența autorităților britanice. La toate cele trei alegeri care s-au desfășurat pînă acum, inclusiv la ultimele alegeri parlamentare care au avut loc conform noii constituții, victoria a fost cîștigată de Partidul Popular Progresist, al cărui lider, Cheddi Jagan, este de altfel și primul ministru al țării. Partidul Popular Progresist are înscris, în programul său, lupta pentru independență, naționalizarea industriei, înfăptuirea reformei agrare, ridicarea nivelului de trai al populației. În domeniul politicii externe guvernul guyanez se pronunță pentru neutralitate, pentru prietenie și colaborare cu toate țările lumii. În cadrul intensei activități pe care o desfășoară pentru obținerea independenței, primul ministru Cheddi Jagan a făcut în 1962 o vizită la O.N.U., iar peste patru luni a participat la o nouă conferință la Londra, avînd ca temă tot problema independenței, încheiată și de data aceasta fără rezultat.

În schimb, Comitetul special al O.N.U. pentru examinarea aplicării Declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale a adoptat la sfîrșitul lunii iunie a.c. o rezoluție care cere Marii Britanii să fixeze fără întîrziere data acordării independenței Guyanei britanice și să pună în libertate toți deținuții politici din această țară. De asemenea, în rezoluție se prevede crearea unui subcomitet format din trei persoane, care să viziteze Guyana britanică și să propună măsurile necesare transpunerii în viață a hotărîrilor O.N.U. cu privire la această țară. Potrivit agenției Associated Press, Marea Britanie a anunțat că nu garantează acordarea unei permisiuni membrilor subcomitetului de a vizita Guyana britanică.

În lumina acestei confruntări pe plan internațional pentru obținerea independenței, apare însă limpede semnificația ultimelor evenimente interne din Guyana britanică. Incidentele sîngeroase care s-au petrecut și care au dus la asasinarea a numeroși cetățeni, conflictele ațîțate între indieni și negri (după cum remarcă revista americană News Week în numărul din 8 iunie, ei au trăit întotdeauna în relații de bună prietenie) sînt artificiale, ele au fost provocate de elemente reacționare pentru a dovedi că Guyana britanică nu a ajuns încă la maturitatea necesară pentru a deveni independentă și că guvernul primului ministru Cheddi Jagan nu este în stare să dețină controlul țării.

Într-un interviu acordat revistei britanice Tribune, soția primului ministru, Janet Jagan, ministru de interne în guvernul guyanez, a protestat împotriva unor decrete ale guvernului britanic care intenționează să pună guvernul ales în imposibilitatea de a-și exercita funcțiile. În același interviu Janet Jagan susținea că noul sistem electoral introdus nu urmărește decît un scop: înfrîngerea Partidului Popular Progresist, care proclamă o politică socialistă.

În același context trebuie privită și știrea după care guvernatorul englez Richard Luyt a cerut primului ministru Cheddi Jagan să demisioneze, cerere respinsă de liderul Partidului Popular Progresist care a declarat că va continua să lupte pentru independența țării.

Întrebată de redactorul revistei engleze Tribune dacă este optimistă în privința viitorului, Janet Jagan a răspuns: „Lupta de eliberare este neîntreruptă; vom întîmpina poate multe dificultăți, dar nu ne temem de luptă și sîntem pregătiți pentru ea. Istoria este de partea noastră".

ION MIHĂILEANU

NOTA

PÎNĂ S-O COACE POAMA...

In Turcia a fost elaborat un proiect de reformă agrară. Proiectul a fost supus parlamentului și se află în prezent în stadiul de studiu, pribegind de la o comisie la alta. În vremea asta, țăranii fără pămînt ori cu pămînt puțin, sătui de atîta așteptare, acționează pe-alocuri din proprie inițiativă, împărțind între ei pămînturile ce stau pîrlog și care aparțin statului.

Așa au făcut, de pildă, după cum relatează ziarul „Gümnüryet", țăranii din satele Harzun și Bașova. După ce au împărțit între ei pămînturile nelucrate ale statului, țăranii au declarat autorităților: „Orice-o fi să fie. statul tot o să trebuiască să ne dea pămînt. Și ca să n-aibă statul bătaie de cap, am împărțit noi pămîntul frățește și vrem să-l lucrăm cît mai repede".

Autoritățile, însă, le-au interzis țăranilor să lucreze pămîntul atîta vreme cît parlamentul nu a promulgat încă legea așteptată.

După cum se pare. pînă o coace parlamentul legea cu pricina, țăranii au să recolteze și anul acesta numai... făgăduieli.

CU ZÎMBETUL PE BUZE

Pui, pui, pui!

Pui, pui, pui!
Unde să-i pui?
Nu-s o sută, sînt o mie!
Parcă-s flori de păpădie
Unduite pe cîmpie...
Unul mai zburătăreț
A sărit de pe coteț
Drept în oala cu mălai
Iar acum e mai bălai...
Și mi-l ia îngrijitoarea
De îl face iar ca floarea
Îl alintă, îl usucă,
Și-un flăcău pe la ulucă
N-are chef să se mai ducă.
Ar privi o viață-ntreagă
La gurița ca o fragă,
Numai bună s-o culeagă...
— Ce te uiți? întreabă fata
Parcă de gîlceavă gata.
— Ce noroc pe micul pui!
Cum de nu-s în locul lui,
Ca să stau sub mîna ta
Care știe-a mînglia?...
Rîde fata și întreabă:
— Hai și să-mi răspunzi de grabă,
Tot în loc ai vrea să fii
Un... vițel de-aș îngriji?
. . . . . .
Pui, pui, pui!
Unde să-i pui?
Nu-s o sută, sînt o mie,
Parcă-s flori de păpădie
Unduite pe cîmpie —
Și-un flăcău cam supărat
A pornit acum spre sat,
Calcă rar și apăsat
Și o ține-ntr-un oftat...

ȘTEFAN TITA

Bernard Shaw și muzicantul

Este un fapt binecunoscut că Bernard Shaw nu putea suferi muzica la masă. Aflîndu-se cîndva într-un restaurant de mina a doua, era chinuit de contrabasul orchestrei, care cînta groaznic de fals. Satiricul englez făcu atunci semn șefului de orchestră să poftească la masa lui.

— Ascultă maestre — i se adresă el muzicantului. — Vrei să fii atît de amabil să execuți ce te-oi ruga eu?

— Cum să nu, cu plăcere — răspunse măgulit șeful orchestrei.

— Atunci te rog, cît mănînc eu, execută-l pe contrabasistul dumitale.

TERCHEA-BERCHEA

Se-ntîmplă să avem și noi cîte unii care socotesc că ei pot să dea cu sapa, dar băiatul sau fata lor, ba! — îmi spune președintele. Nu demult, vine la mine un văr cu fiu-su, un vlăjgan care, cu chiu, cu vai, a legat șapte clase la gard — îl știe lumea ca pe un cal breaz. E un fel de terchea-berchea. Dar asta nu-l împiedică pe văru-meu să mi-l laude că băiat mai deștept ca al lui nu găsești în raion, și să-i dau de lucru. Îl întreb:

— Unde crezi că ar fi mai potrivit?

— La birou, vere. Acolo n-aveți altul ca el.

— N-ar fi mai bine la grădină sau la ferme? Învață o meserie, face zile-muncă cu duiumul, cîștigă bine.

— Cum bre, se miră taică-său, păi de-aia a învățat el atît?

— Adevărat! Pentru șapte clase poate că vrei să ți-l scoatem direct la pensie. Cît privește că avem trei brigadieri în clasa a X-a, bașca ceilalți colectiviști de s-au înscris într-a opta...

— Scrie frumos, vere. Asta-i talentul lui. Rotunjește niște litere de-ți ung inima, iar cînd face o virgulă zici că picură o lacrimă. Și dumneata vrei să-l pui la sapă, la plivit! Așa încurajăm noi talentul?

Ce-i drept, scrisul era frumos, așa că m-am gîndit să încercăm... Cu aprobarea consiliului de conducere, a fost pus ajutor de magazioner, fiindcă cel dinainte, plecat în altă muncă la cererea lui, scria de ziceai că tot el a lăsat și tăbliițele alea Rongo-Rongo din Insula Paștelui de nu le-a descifrat nimeni pînă acum.

Au trecut cîteva luni, în care am auzit multe lucruri rele despre Ioniță, dar m-am gîndit că așa e tinerețea și le-am spus celor în cauză să-l țină mai din scurt.

Dar prin luna mai, ce să vezi! Aveam un atac de rățișoare pe o parcelă și am vorbit la raion să ridicăm praful pentru combatere. L-am trimis de vineri la raion pe Terchea-Berchea, ca sîmbătă să și prăfuim. Am stat și l-am așteptat sîmbătă toată ziua. Degeaba. La fel și duminică. Luni, primim un telefon de la raion că de ce n-am ridicat prafurile? S-a dus inginerul agronom. Spre seară, s-a întors cu praful și cu Terchea-Berchea. Era nedormit și tras la față ca un ogar.

— Ai avut ceva necazuri, măi băiete? Ce s-a întîmplat?

— Cu atîta alergătură, sărmanul, mă mir că se mai ține pe picioare, a mormăit Pandele, șoferul. Filme, bal sîmbătă și iar filme duminică și restaurant.

— Pleacă de-aici și să nu te mai văd! mă rățoiesc eu la Terchea-Berchea. — Vorbim noi în adunarea generală!

Nici nu-mi trecu bine supărarea, că iar mă pomenesc la sediu cu taică-său. Lipsise vreo săptămînă din sat, fiind trimis la munte după niște materiale de construcții.

— Dar ce-i, vere, de ești așa cătrănit? mă întreabă el.

— Păi cum să nu fiu? Uite așa și așa... (și-i spun povestea cu insecticidul). De vineri l-am trimis după praf și praful s-a ales de el.

— Dar pe cine-ai trimis? întrebă vărul meu (căci eu, într-adevăr, pomenisem numele împricinatului).

Inginerul îmi face repede cu ochiul și zice:

— Ei pe cine! Ia, un Terchea-Berchea...

— Așa vă trebuie dacă-i puneți pe toți neisprăviții în treburi de astea, se înfurie vărul meu. — V-am mai spus eu: alegeți bine oamenii, după merit. Iar pe de-alde Terchea-Berchea de ăștia să-i puneți în discuția adunării generale.

— Chiar așa vom face! îl asigur eu.

Călcînd apăsat, vărul meu o ia spre casă. Inginerul îmi spune rîzînd:

— Să vezi acum furtună, că după atacul de rățișoare, o să urmeze și unul de inimă"...

LUCIAN CURSARU

Gh. I. Sima din comuna Doicești-Tîrgoviște înapoiază ferfenițite cărțile împrumutate de la bibliotecă.

— Știți, am găsit cartea... Era în butoiul cu varză...

desen de T. PALL

In patru rînduri

Cetățenilor care au amenajat, prin muncă patriotică, terenuri de joacă pentru copii.

În brav, cetățenesc antren,
Ieșeau cu toții pe teren
Și se speteau, dîrji, de mijloace
Ca-n urmă alții... să se joace.

MIHAIL CALMÎCU

Unui chefliu.

De-i căldură, de-i răcoare,
Tu preferi ceva lichid.
Dar se pune-o întrebarea:
De ce bei așa... solid?

NICOLAE MIRON

Uneia cu ochi albaștri.

Am privit cu încîntare
Ochii tăi ca rupți din mare
Și curînd am constatat
Că în ei... m-am înecat.

G. DRĂGĂNESCU

GLUME

Medicul către pacientul chefliu:
— Alcoolul slăbește vederea.
Pacientul: — Imposibil, doctore. Eu de cîte ori beau, văd dublu.

★

— Proaspete ouăle?
— Proaspete.
— Cum vinzi bucata?
— Un leu. Cele sparte le dau cu 50 de bani bucata.
— Atunci sparge-mi și mie vreo 30.

★

În dreptul unui pod, o căruță încărcată cu porumb stătea răsturnată cu roatele în sus. Vizitiul, un tînăr nemaipomenit de domol, încerca zadarnic să aducă căruța la poziția inițială. În clipa aceea, apăru pe drum poștașul, un flăcău zdravăn.

— Haide, măi, Ieronime, și-mi ajută să îndrept căruța asta, — îl rugă vizitiul.

— Iaca vin. Dar știi ce? Haide și-om bea întîi o țîră de rachiu, să prindem putere, — după care o și porni către bufet.

N-avu ce face vizitiul și merse după el. Băură ei două pahare cu rachiu și tînărul cu căruța vru să plece.

— Mai stai, măi, Nicoară. Mai un rînd și-apoi merem să-ți faci treaba.

Mai un rînd și încă unul, și tînărul căruțaș continua să stea ca pe ace. Îi tot da zor să meargă la căruță.

— Stai, măi, ficior, și nu te mai foi atîta, c-om ridica și căruța. Dar ia spune, ce te grăbești tu așa?

— Mă grăbesc, măi, Ieronime... că-i tata sub căruță!

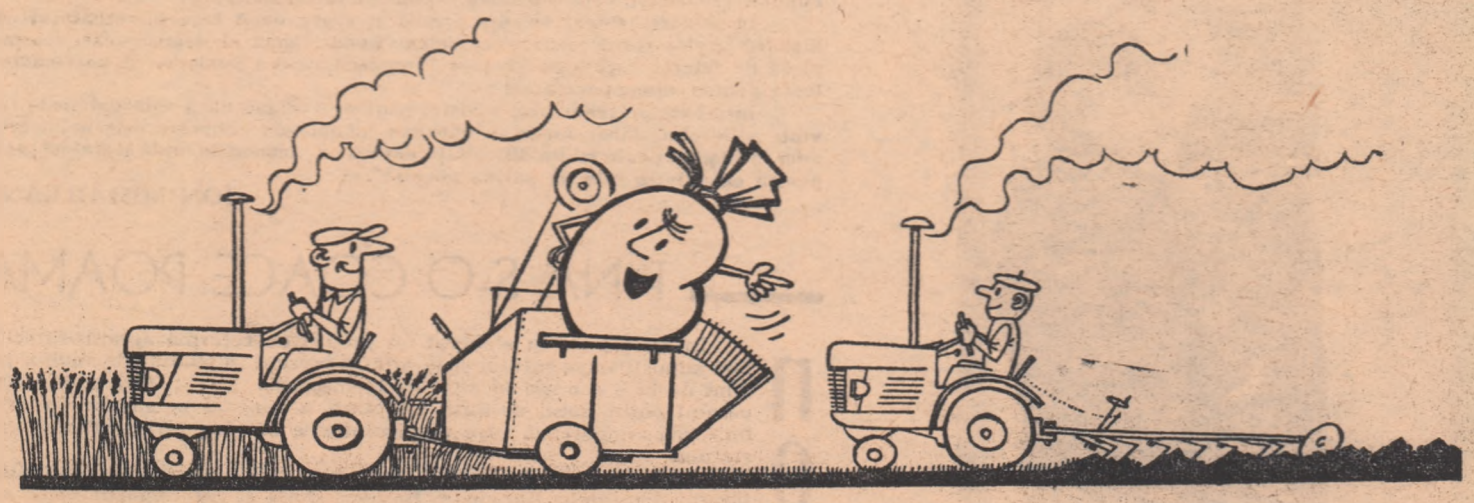

— E unul care se tot ține scai după noi!...

Desen de Nic. NICOLAESCU

REDACȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10, interior 1884 ABONAMENTE: 7,60 lei anual. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii " 40.001